

สารภาพว่าแอบเอาลูกไปพิมพ์ปาก เก็บไว้ดูพืชน้ำนมซีเล็ก ของเขา เพราะเห็นว่ามันน่ารักดี ปล้ำอยู่ตั้งนาน กว่าพิมพ์ได้“สารภาพว่าแอบเอาลูกไปพิมพ์ปาก เก็บไว้ดูพืชน้ำนมซีเล็ก ของเขา เพราะเห็นว่ามันน่ารักดี ปล้ำอยู่ตั้งนาน กว่าพิมพ์ได้”

ฉันเดาว่าต้องมีหลายท่านที่แอบนึกสงสัยว่า เอ! การเป็นลูกหมอพื้นนี้ เด็กจะรู้สึกยังไงนะ แล้วมันต่างจากลูกคนทั่วไปบ้างหรือเปล่า
ฉันเคยเล่ามาบ้างแล้วตั้งแต่สมัยลูกยังเล็กๆ แต่ตอนนี้พวกเขาเขาสู่วัยรุ่น มีอะไรมากมายที่น่าพูดถึง ในฐานะที่เขาเป็นลูกหมอพื้น ถ้าอยากรู้ว่าต้องเจออะไรบ้าง ก็ตามมาเลยคะ

อาจจะพูดได้ว่า ฉันสามารถเขียนเรื่องตอนนี้แทนความรู้สึกของลูกๆ ได้ เพราะฉันค่อนข้างจะเข้าใจความรู้สึกของลูกดี และเราก็เคยคุยกันเรื่องนี้มาบ้าง

ว่าเขียนบนแทนลูกๆ ก็แล้วกัน

ที่แน่ๆ ถ้าย้อนไปตอนเด็กๆ ลูกๆ ของฉันต้องเผชิญสถานการณ์ที่ต่างจากเด็กทั่วไปเป็นอย่างมาก และสถานการณ์นั้นก็เกิดจากคุณแม่จอมอ่อนอย่างฉันนี่แหละค่ะ

สภาพอย่างนั้นขึ้นตาบานเลย เพราะพอมองย้อนกลับไปดู ฉันก็ว่าตัวเองออกจะเวอร์ไปนิดกับการดูแลเรื่องฟันของลูกค่ะ

เริ่มจากความสะอาดแบบเวอร์ๆ ก่อน

ยอมรับค่ะ ว่าสมัยลูกยังเล็กและฉันยังสาว ไฟแรงมาก ในเมื่อตัวเองเป็นหมอฟัน ก็แอบตั้งปณิธานไว้ในใจคนเดียวว่า ลูกฉันต้องไม่ฟันผุ คิดได้อย่างนั้นแล้ว

ตั้งแต่ลูกคลอด ยังไม่มีฟันขึ้นมาสักซี่เดียว ฉันก็ทำตามทฤษฎีปะๆ เลย ด้วยการใช้น้ำก๊อกผสมน้ำต้มสุกอุ่น เช็ดเหงือกของเขาให้ หลังดื่มนมก็ทำให้ทุกครั้ง

เพื่อความสะอาดในช่องปาก จะได้ไม่มีเชื้อราเกิดขึ้นให้รำคาญใจ

ต่อมาพอฟันน้ำนมเริ่มขึ้น ฉันก็ยิ่งเอาใหญ่เลย เช็ดฟันให้ลูกอย่างดี สะอาดเอี่ยม จนถึงวัยที่ลูกใช้แปรงสีฟันได้ก็แปรงให้เขา ในที่สุดก็ให้เขาหัดแปรงเอง

เรียกว่าตามทฤษฎีกันปะๆ เชียว

ดูเหมือนเครียด แต่เปล่าเลยคะ กับลูก คนเป็นแม่ต้องใช้เล่ห์กลสารพัดในการหลอกล่อ ทำให้เขาไม่รู้สึกลัวว่าโดนบังคับทำความสะอาดฟัน

ต้องหากวิธีให้เขาสงกกับการทำความสะอาดช่องปากจนเป็นนิสัย ตอนเล็กๆ ก็ใช้น้ำทาน้ำช่วย พอโตหน่อยก็คุยพูดจากับเขาดีๆ ชักชวนลูกให้ดูแลฟัน จะได้ง่ายๆ

ไม่ฝุ่เจ็บปวดทรมานอีกต่างหาก

ผลออกมาก็เป็นดังตั้งใจคะ ลูกฟันไม่ผุ แม่ยังรักความสะอาดในช่องปากกันพอสมควร แต่ก็ไม่ถึงขั้นประสาททึน นั่นทำให้ลูกของฉันมีสุขภาพในช่องปากที่ใช้ได้

ก็เหม! ไม่ได้เก่งกาจอะไรหรอกคะ หมอฟันสองคนดูแลเด็กสองคน ฟันไม่ดีก็ไม่รู้จะว่าไปแล้ว จริงไหมคะ

แต่ถ้าลองถามยายลูกสาวจอมยุ่ง ช่างคุยของฉัน ก็จะได้คำตอบในความรู้สึกของการเป็นลูกหมอฟัน ตอนเด็กๆ เขาจะทำฟันยากมาก ไม่ชอบทำฟันเอาเสียเลย

แต่ก็ถูกบังคับขึ้นเก้าอี้ทำฟันเพื่อตรวจฟันเป็นระยะ คุณเธอจะทำหน้าบุด แล้วบอกว่า ทำไม่ต้องตรวจบ่อยด้วย ชูดหินปูน เคลือบฟลูออไรด์ทุกหกเดือนอีกต่างหาก

แต่มาตอนนี้ พอเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ลูกก็เริ่มรู้ว่าที่ฉันกับสามีพยายามทำ เป็นสิ่งที่ดีสำหรับเขาจริงๆ ตอนนี้เขาฟันสวย ไม่ผุ ไม่เก

แม่ยังสะอาดเอี่ยมเพราะชูดหินปูนขัดฟันให้ทุกหกเดือน ทำให้เขารู้สึกมั่นใจ ถึงขนาดที่ว่างบงที่ปะป่าหามาสามสี่ชูดหินปูนให้ เขาช่วยท้วงเลยว่

ถึงเวลาตองชูดหินปูนแล้ว

ดูเหมือนการเป็นลูกหมอฟัน ไม่ได้มีอะไรต่างจากเด็กอื่นเขาซะเลย (สำหรับลูก ๆ ฉันนะคะ) เพราะฉันและสามีก็เป็นแค่คนปกติธรรมดาคนหนึ่ง

ที่ประกอบอาชีพสุจริตทำมาหากินไปวันๆ แล้วตัวฉันก็ยังทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน ทำกับข้าวให้ลูกกินเอง ดูแลลูกสารพัด ไม่ต่างจากแม่คนอื่น ๆ

ถึงช่วงนี้จะมีที่ต่างออกไปคือ เพื่อนๆ ของลูกที่เข้าสู่วัยรุ่นก็เริ่มทยอยกันมาทำฟันที่คลินิก วัยรุ่นเค้ารักเพื่อน ก็อยากทำฟันกับพ่อเพื่อน อะไรประมาณนี้

ทำให้ฉันกับสามีต้องดูแลฟันของเพื่อนลูกไปด้วยเลย บางคนก็มาชูดหินปูน อุดฟันกันในวันอาทิตย์พิเศษสุด

แต่ที่ช่วงนี้ซุกซมที่สุดก็เห็นจะเป็นการมาฟันคุดคะ

อย่างที่รู้ๆ กันอยู่ว่าฟันคุด (ฟันกรามซี่ที่สาม ที่อยู่เ็นสุดของขากรรไกร) จะเริ่มขึ้นกันตั้งแต่อายุสักสิบหกถึงสิบแปดปี (อายุการขึ้นอาจแตกต่างกันไปได้มากเลยคะ

โดยเฉพาะเด็กสมัยนี้ฟันจะขึ้นกันเร็วมาก) พอลูกฉันเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ก็มีเพื่อนลูกทยอยมาผ่าฟันคุด

ยลูกสาว เข้ามาให้ทำกันเป็นว่าเล่น

ก็ยอมรับว่าเกร็งค่ะ ถ้าเป็นเพื่อนของลูก แต่ก็ทำสุดความสามารถทุกที แหม! ไม่เกร็งได้ใจคะ เดี่ยวถ้าเจ็บขึ้นมา ลูกก็จะมาบ่นเอาได้อีก เฮ้อ! เป็นพ่อแม่เนี่ยยากจริงๆ นะคะเนี่ย

ที่นี้ก็มีเรื่องที่ถูกบ่นมากเลยคือ ฉันกับสามีจะติดนิสัยตรงเวลาสุดชีวิต เพราะการทำพินก็อย่างที่รู้ๆ กันอยู่ ส่วนมากจะต้องใช้วิธีนัดหมายกับคนไข้ และที่สำคัญ เป็นงานที่ต้องใช้เวลาทำนาน จัดเป็นงานแฮนด์เมด เพราะหมอมองตัวเองในปากคนไข้ ลูดยด้วยตัวหมอมองเองตลอด

ทำให้หมอฟันกลายเป็นคนที่ติดกับการเช็คเวลาโดยไม่รู้ตัว

หมอฟันคนอื่นเป็นรีเปลา ฉันไม่รู้ รู้แต่ว่าสำหรับฉันกับสามีนั่น ค่อนข้างจะเอาจริงจังกับการตรงเวลามาก มากจนลูกเริ่มบ่น อย่างถ้ามีนัดกับเพื่อนๆ ที่โรงเรียน ฉันจะแหกขีตาพาลูกไปให้ตรงเวลาเปะ ไม่ว่าจะเช้าสักแคไหน ก็ดันดันไปให้ตรงเวลาให้ได้

แต่พอไปถึงก็พบว่าเพื่อนยังไม่ค่อยจะมากันเลย บางทีแถมอาจารย์ก็ไม่มาด้วย จนบางครั้งฉันกับลูกกลายเป็นตัวประหลาดไปซะเองที่มาตรงเวลา ดั่งนั้นฉันก็เลยต้องพยายามใช้ทางสายกลาง ไปแบบไม่เร่งร้อนเกินไป ถ้าไม่ทันไปบ้างก็ไม่ใช่ไร ชำนิด ๆ ก็ได้ เพื่อไม่ให้ลูกเครียดจนเกินไป

ฉันและสามีพยายามท่องไว้ว่า ต้องเดินทางสายกลางจะดีกว่า ติดต่อกันด้วยเมื่อต้องอยู่ในสังคมที่บางทีก็ไปเรื่อย ๆ สบาย ๆ แบบไทย ๆ

ฉันก็ไม่รู้หรอกคะ ว่าลูกๆ ของฉันอึดอัดมั๊ย พยายามถามเขาก็ดูจะไม่เครียดอะไร ชินแล้วกับนิสัยของปะป๊าหมามา และชินที่สุดกับการเป็นลูกหมอฟัน จะว่าไปก็ดูจะมีผลดีกับลูกนะคะ ลูกเป็นเด็กมีระเบียบพอควร ไม่ถึงกับเครียด แต่ก็จัดเป็นเด็กที่ควบคุมตัวเองได้มากที่สุดทีเดียว

ที่แน่ๆ คือลูกมีความสุขพินดี ยิ้มสวย แค่นี้หมอฟันสองคนที่เป้นพ่อแม่ก็ดีใจแล้วคะ ที่ประทับใจประหม่าพินของเขามาจนดีใจได้

แต่ที่ต่างเน้อ คือ ลูกคนอื่นเขามีภาพถ่าย รอยมือ รอยเท้า หรืออะไรตอนที่ยังเด็กๆ ที่พ่อแม่พยายามเก็บไว้ให้ดูตอนโต แต่ลูกฉันมีเพิ่มมาอีกอย่างคือ

แบบจำลองพินของเขาตอนเด็กๆ นะคะ สารภาพว่าแอบเอาลูกไปพิมพ์ปาก เก็บไว้ดูพินน้ำมันสีเล็กของเขา เพราะเห็นว่ามันน่ารักดี ปล้ำอยู่ตั้งนาน กว่าพิมพ์ได้

ก็เลยมีแบบจำลองพินที่เทปูนปลาสเตอร์อย่างดี เก็บไว้ให้ลูกดู อันเล็กน่ารักเชียวคะ ไม่รู้ลูกจะชอบหรือเปล่า แต่แม่นะ ชอบมากเลยคะ

เอามาดูที่โรกีนี่ถึงเขาตอนเป็นเด็กทุกที กลายเป็นของมีค่าประจำบ้านไปเลยเชียะ